

Με αφορμή ένα σύνθημα.....

/ Πεμπτουσία

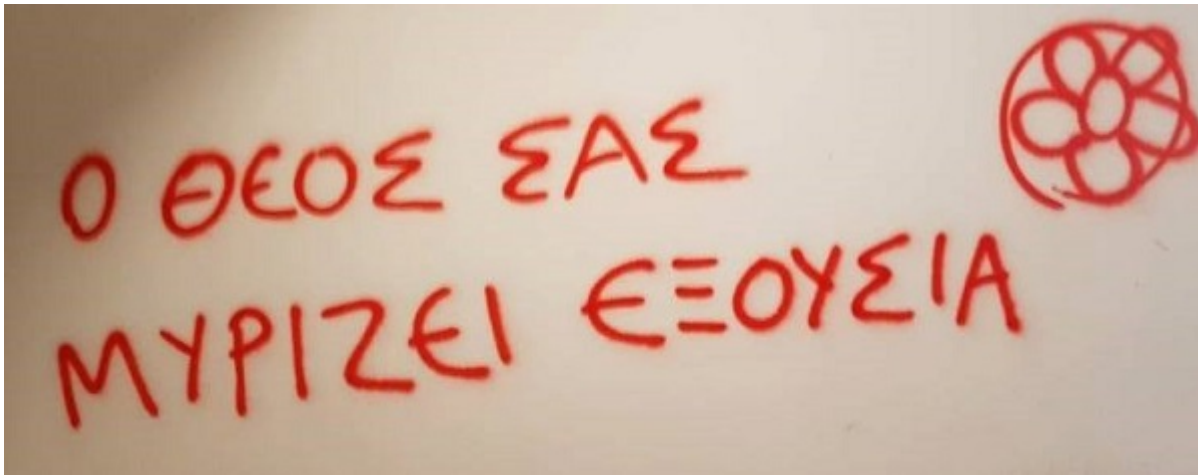

Την Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου 2018 συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την ημέρα που ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος άφησε την τελευταία του πνοή στη συμβολή των οδών Τζαβέλλα και Μεσολογγίου στα Εξάρχεια. Στην μνήμη του πραγματοποιούνται κάθε χρόνο συγκεντρώσεις και πορείες μαθητών και φοιτητών, που συνήθως καταλήγουν σε ακρότητες. Έτσι, και φέτος στο ίδιο έργο θεατές παρακολουθήσαμε τα επεισόδια που έλαβαν χώρα στη Θεσσαλονίκη και τις εικόνες καταστροφής που άφησε πίσω της η κατάληψη της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, η οποία αποτέλεσε το ορμητήριο των γνωστών-αγνώστων που έδρασαν ασύδοτοι προκαλώντας φθορές στη δημόσια περιουσία. Οι καταληψίες κατέστρεψαν ό,τι υπήρχε στη Θεολογική, από τις υποδομές, γραφεία καθηγητών και αίθουσες, μέχρι και τον εξοπλισμό της Σχολής. Μάλιστα βεβήλωσαν και εικόνες γράφοντας πάνω τους συνθήματα. Ανάμεσα στα συνθήματα στους τοίχους ξεχωρίζει και αυτό: «Ο ΘΕΟΣ ΣΑΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΕΞΟΥΣΙΑ».

Με αφορμή το σύνθημα αυτό, παραθέτουμε τις παρακάτω σκέψεις για να δούμε αν αυτός που το συνέλαβε και το αποτύπωσε στον τοίχο έχει δίκιο.....

Ο εμπνευστής του συνθήματος θέλει να δηλώσει ότι ο Θεός είναι εξουσιαστής. Ότι καταδυναστεύει τον κόσμο και άρχει εξουσιαστικά και απολυταρχικά,

καταπνίγοντας κάθε μορφή εξέγερσης και ελευθερίας. Και φυσικά φτάνει στη διαπίστωση αυτή με κάποια κριτήρια.

Βλέποντας, ίσως, την διοικούσα Εκκλησία να εναγκαλίζεται την κοσμική εξουσία? Παρατηρώντας μερίδα των ιερέων της να ζει στην καλοπέραση? Βλέποντας τα μέλη της , να μην εφαρμόζουν όσα Εκείνος τους παρέδωσε? Έχοντας μίσος κατά του κλήρου ,που τον θεωρεί εξουσία, φθάνει να χαρακτηρίσει το Θεό εξουσιαστή?.

Ο γράψας κάνει την επανάστασή του μέσα από τη βία, διαλύοντας πράγματα που δεν του ανήκουν και βεβηλώνοντας ιερά και όσια. Έχει τη μαγκιά, πίσω απο την ανωνυμία του, τη μάσκα, το κράνος ή το full face να γράφει παντού συνθήματα: «Ούτε Θεός, ούτε αφέντης», «δόξα τα λεφτά έχουμε Θεό», «ο Θεός σας μυρίζει εξουσία» και τόσα άλλα.

Σίγουρα, όμως, δεν μιλά για το Θεό που πιστεύουμε εμείς. Τον Θεό της αγάπης, της ειρήνης, της συμπόνοιας, της αλληλεγγύης, της ευσπλαχνίας, την ίδια τη ζωή, τη δικαιοσύνη , το φώς.

Δεν γνώρισε ποτέ ανθρώπους να τον πάρουν από το χέρι και να του δείξουν αυτό το Θεό. Τον αληθινό Θεό. Ζει στη πλάνη, στο σκοτάδι, στην αμάθεια. Μέσα από την αντικληρική του στάση ζωής, εξωτερικεύει το μίσος του σε κάθε τι εκκλησιαστικό, προσβάλλοντας τον Ένα, άναρχο, αιώνιο Θεό, Πατέρα, Παντοκράτορα.

Δε μυρίζει λιβάνι, η δική του οσμή μυρίζει θάνατο, είναι δυσοσμία, είναι τέφρα. Είναι δούλος του σκοταδισμού, δεν είναι φωτεινός και ελεύθερος, είναι δέσμιος της αμάθειας, μισαλλόδοξος, πολλές φορές βάρβαρος, δεν αγαπά τον αδελφό του, ούτε το Θεό, είναι πνευματικά νεκρός, «εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών του, μέσα στις οποίες βαδίζει σύμφωνα με τον τρόπο ζωής του κόσμου αυτού, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρχοντα που εξουσιάζει τις πονηρές δυνάμεις, οι οποίες κυριαρχούν στον αέρα. Δηλαδή του πνεύματος που τώρα αναπτύσσει δράση ανάμεσα στους απειθείς ανθρώπους»[1].

Αλήθεια, γνωρίζει το άρωμα της γνώσης του Θεού? Την οσμή του μύρου Του ,που είναι πάνω από όλα τα αρώματα[2]? Αυτή την «οσμή του Χριστού» που αποκτήσαμε όλοι οι βαπτισμένοι την ώρα του Χρίσματος? Για εκείνον ίσως το άρωμα των λουλουδιών ή και μια κολόνια μπορεί να είναι ελκυστικά, ή ακόμη το άρωμα του καμένου ή της βενζίνης. Αλλά φαίνεται ότι είναι αλλεργικός στο άρωμα του Χριστού, δεν τον προσελκύει η γλυκιά οσμή του ευαγγελίου Του. Μπορεί να φταίμε και εμείς σε αυτό. Του κρύψαμε το άρωμα του Χριστού. Του προσφέραμε μια απωθητική οσμή, γιατί με τον τρόπο ζωής μας, τις πράξεις μας και τη στάση μας δεν εκπέμψαμε το άρωμα Του.

Ο Απόστολος Παύλος κατανόησε τη γλυκιά μυρωδιά της νίκης του Χριστού κυριολεκτικά: « Δόξα στο Θεό που μας κάνει πάντοτε να θριαμβεύουμε με τη δύναμη του Χριστού, και που χρησιμοποιώντας εμάς, σκορπά σε κάθε τόπο το άρωμα της γνώσεως του Χριστού. Καθότι άρωμα του Χριστού είμαστε εμείς για το Θεό, τόσο ανάμεσα σ' εκείνους που σώζονται όσο και ανάμεσα σ' εκείνους που βαδίζουν στο χαμό. Για εκείνους που βαδίζουν στο χαμό, είμαστε οσμή θανάτου που επιφέρει το θάνατο, ενώ για εκείνους που δέχονται τη ζωή, είμαστε ευωδία ζωής, που δίνει τη ζωή[3]. Είμαστε το άρωμα του Χριστού, ζωή και υγεία ενάντια στον θάνατο και την φθορά.

Σε λίγο θα εορτάσουμε την γιορτή των Χριστουγέννων. Ο άναρχος Θεός που σαρκώθηκε έζησε ανάμεσα σε ανθρώπους και εξουσίες, φέρνοντας μια ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα πρόταση. Ο ίδιος , όταν ο Πόντιος Πιλάτος τον απείλησε, λέγοντάς του ότι έχει επάνω του όλη την εξουσία, ο Χριστός δεν αμφισβήτησε την εξουσία του. Απλά τού υπενθύμισε από πού προέρχεται αυτή[4] .

Ο Χριστός αδιαφόρησε πλήρως για τις απολαύσεις και τις ανέσεις που προέρχονταν από την «εξουσία» Του ως διδασκάλου του νόμου και λόγω της φήμης των θαυμάτων που επιτελούσε. Ήθελε μαγκιά να πηγαίνει σε πόλεις και χωριά, να διδάσκει και να θεραπεύει αρρώστους και γυναίκες, ιδίως την ημέρα του Σαββάτου. Είχε τη δύναμη να αντισταθεί στο πνευματικό, θρησκευτικό και κοινωνικό κατεστημένο. Οι δικές Του «μολότοφ» δεν ξέρναγαν φωτιά, αλλά αγάπη.

Οι άρχοντες των Εθνών κατακυριεύουν τον λαό και οι μεγάλοι τον καταδυναστεύουν. Γι αυτό και ο Χριστός ζήτησε από τους μαθητές Του να είναι οι τελευταίοι και οι υπηρέτες ανάμεσα στους ανθρώπους[5]. Και όταν, τους είπε, «σας σύρουν μπροστά στις αρχές και εξουσίες για το όνομά μου, μη σκεφτείτε τι θα πείτε, γιατί το Άγιο Πνεύμα θα σας φωτίσει την ώρα εκείνη να πείτε εκείνα που πρέπει να πείτε»[6]. Και όταν εκείνοι των ρώτησαν σχετικά με τα αξιώματα που θα έχουν στην Ουράνια Βασιλεία Του, εκείνος τους απάντησε ότι δεν ξέρουν περί τίνος ομιλεί.

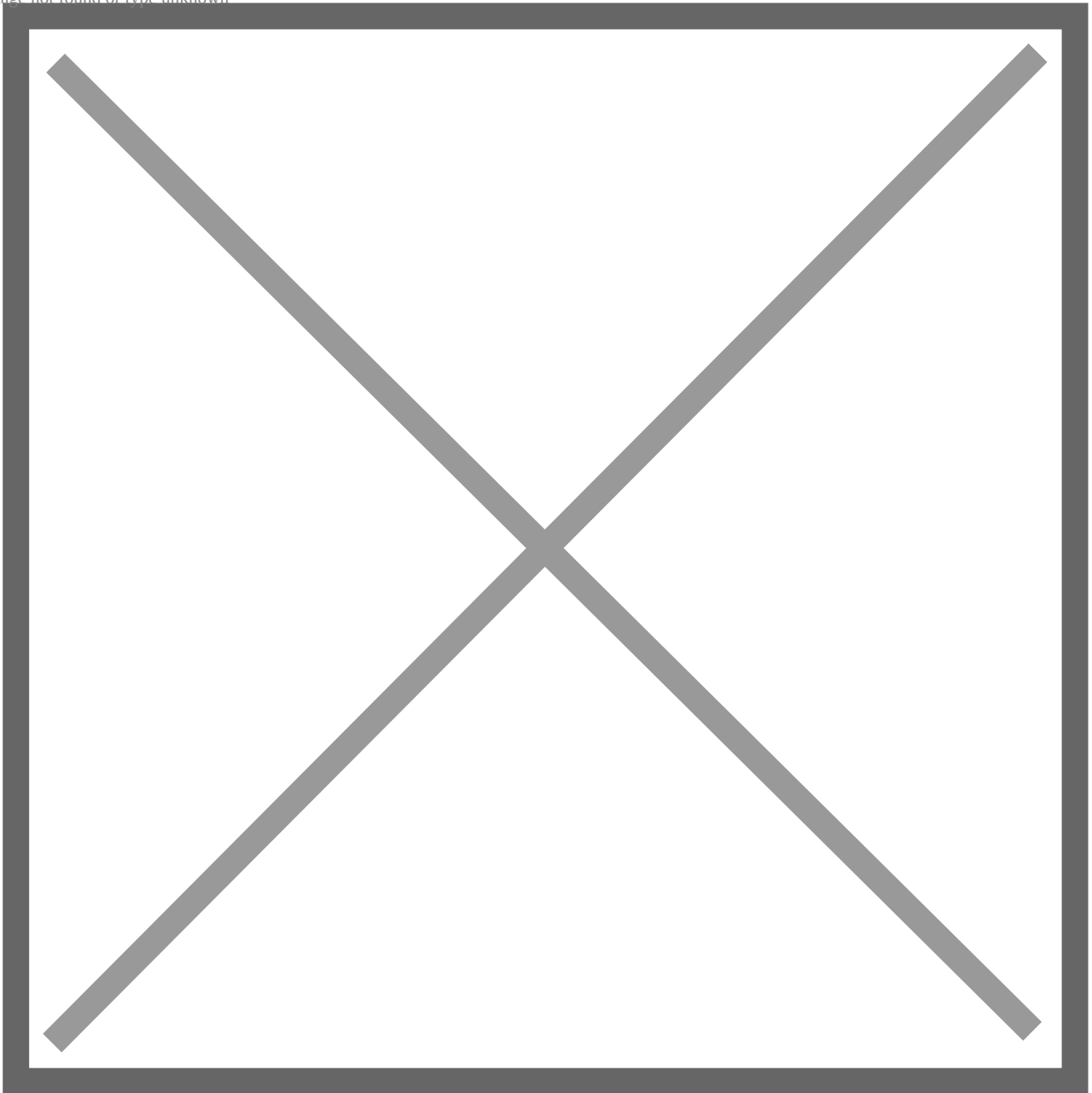
Η βασιλεία Του δεν είναι όπως αυτή των ανθρώπων[7]. Δεν είναι κυβέρνηση με ιεραρχία και δομές. Είναι ουρανός, είναι ζωή, είναι δικαιοσύνη. Αυτή τη ουράνια βασιλεία Του και τη δικαιοσύνη Του ζητάμε και όλα τα άλλα έρχονται[8].

Ο Θεός στη γη δεν έζησε βολεμένος, αδιαφόρησε για τα πνευματικά στεγανά και κιγκλιδώματα της εποχής, ξεβόλεψε την εξουσία και το ιερατείο, το οποίο με το φαρισαϊσμό, την υποκρισία και την τυπολατρία «έκλινε» την βασιλεία του θεού[9]. Έζησε στο σχήμα αυτού του κόσμου, αλλά δεν χαρίστηκε σε κανένα. Οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού προσβλήθηκαν και τον ρώτησαν: «Με ποια εξουσία εσύ κάνεις αυτά τα πράγματα; και ποιος σου έδωσε αυτήν την εξουσία;»[10]. Θεώρησαν ότι η εξουσία τους διακυβεύεται εξαιτίας των λόγων και του έργου Του. Και επειδή «χάλαγε την πιάτσα» των εξουσιών, συκοφαντήθηκε και έφτασε στον ατιμωτικό θάνατο. Απογύμνωσε, έτσι, από τη δύναμή τους τις αρχές και τις εξουσίες, και το έδειξε αυτό φανερά, νικώντας τους θριαμβευτικά πάνω στο Σταυρό[11].

Ο αληθινός Θεός δεν κρυβόταν σε σκοτεινές γωνίες, αλλά ήταν μπροστάρης με όπλα την αγάπη, το λόγο και το παράδειγμά Του. Η μόνη εξουσία Του στη γη ήταν να συγχωρεί τις αμαρτίες μας[12]. Δεν ήλθε να τον υπηρετήσουν, αλλά να υπηρετήσει[13].

Η κάθε ανθρώπινη εξουσία έχει ημερομηνία λήξης και οι άνθρωποι που την ασκούν είναι επίσης ατελείς. Η υπερηφάνεια και η υπεροψία είναι ατέλειες των εξουσιαστών, που τους εμποδίζουν να χειρίζονται την εξουσία σωστά. Γι αυτό και ο γράφας το σύνθημα παλεύει σε λάθος μεριά, βάζοντας στο σημάδι του τον Θεό και όχι τον άρχοντα του κόσμου τούτου. Επαναστατεί ενάντια στους νόμους του κυβερνώντα, χωρίς να γνωρίζει ότι εμείς δεν ζούμε κάτω από το νόμο, αλλά στη χάρι του Θεού[14]. Και ο Θεός δεν μας έδωσε πνεύμα δειλίας, αλλά πνεύμα δύναμης και αγάπης[15]. Και αυτή ακριβώς η θεία δύναμη μας δίνει τα αναγκαία στη ζωή[16].

Image not found or type unknown

Αντλούμε δύναμη από τον Κύριο και από τη συναίσθηση της κυρίαρχης δύναμής Του. Φοράμε την πανοπλία του Θεού για να μπορέσουμε ν' αντιμετωπίσουμε τα στρατηγήματα του διαβόλου. Γιατί ο αγώνας μας δεν είναι ενάντια σε ανθρώπινες δυνάμεις, αλλά ενάντια στις αρχές, ενάντια στις εξουσίες, ενάντια στους κοσμοκράτορες που προξενούν το σκοτάδι στον κόσμο τούτο. Ενάντια, δηλαδή, στα ουράνια πονηρά πνεύματα[17]. Τη δύναμη αυτή μας δίνει ο Θεός, που είναι «πέτρα μου, και φρούριό μου και ελευθερωτής μου.. βράχος μου, ασπίδα μου και ο ψηλός πύργος μου»[18].

Αυτός όμως ο Θεός που τον χαρακτηρίζει εξουσιαστή, τον έπλασε ελεύθερο να τον χλευάζει και να τον υβρίζει. Να βγαίνει με θράσος και να σπάει τις εικόνες Του, να

βεβηλώνει του ναούς της λατρείας Του και να Τον λοιδωρεί. Είναι ελεύθερος και όχι καταπιεσμένος από ένα Θεό, δήθεν δυνάστη και εξουσιαστή, να τα κάνει όλα αυτά. Γιατί γνωρίζει ο Θεός ότι ο γράψας δεν ξέρει τι κάνει[19].

Γιατί ο Θεός μου τον αγαπά, και τον περιμένει να τον ανακαλύψει....Αλήθεια, τον περιμένει....Ας τον αναζητήσει, ας διαβάσει και να μάθει γι' Αυτόν, έλα και δες [20], όπως είπε ο Φίλιππος, ποτέ δεν είναι αργά. Και τότε θα γεμίσει φως, ειρήνη, αγάπη. Θα είναι πλέον ελεύθερος, θα πετάξει τα καδρόνια, τα σπρέϊ και τις μολότοφ, θα σπάσει τις αλυσίδες, θα αναγεννηθεί με την στολή του αναγεννημένου εν Χριστώ ανθρώπου και θα αποτάξει τα σκουρόχρωμα χρώματα των ρούχων, που αντικατοπτρίζουν την μαύρη του ψυχή.

Ας έρθει, λοιπόν, να γνωρίσει τον Χριστό...

Όλη η Εκκλησία τον περιμένει, ως τον άσωτο υιό να επιστρέψει. Επειδή εμείς, λέγει ο απόστολος, «δεν πρέπει να κουραστούμε να κάνουμε το καλό. Κι αν δεν υπακούσει σ' αυτά που λέμε δεν θα τον θεωρήσουμε ως εχθρό, αλλά θα φροντίσουμε να τον νουθετήσουμε ως αδελφό»[21].

Ο Θεός έλαβε τη δυσωδία του θανάτου και την αντικατέστησε με την όμορφη μυρωδιά της ανάστασης. Δεν μυρίζει εξουσία, μυρίζει διακονία, υπηρεσία, ταπείνωση, αγάπη.

Ας του δώσουμε την δυνατότητα για μια γενναία αλλαγή ζωής, μέσα από την αλήθεια του Ευαγγελίου Του. Για να αξιωθεί να τραγουδήσει και αυτός τους στίχους του τραγουδιού του Λαυρέντη... «και τί ζητάω, τι ζητάω, μια ευκαιρία στον Παράδεισο να πάω....».

Και όταν θα βρεθεί εκεί, θα μυροβλύζει ανάμεσα στα άνθη του και η όσφρησή του θα είναι γεμάτη ΘΕΟΥ ΑΡΩΜΑ. Τότε το σύνθημα δεν θα είναι αυτό που έγραψε. Το νέο σύνθημα θα είναι: **«Ο ΘΕΟΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΑΓΑΠΗ»**.

Παραπομπές:

[1] Εφεσίους 2,1-2.

[2] Ασμα Ασμ.1,3.

[3] Β΄Κορινθ. 2,14.

[4] Ματθ.21,23.

[5] Ματθ.20,25-28.

[6] Λουκά 12,11-12.

[7] Ιωάννου 18,36.

[8] Ματθ΄. 6,33.

- [9] Ματθ. 23,13.**
- [10] Ματθ. 21,23.**
- [11] Κολοσσαείς 2,15.**
- [12] Ματθ. 9,6.**
- [13] Μαρκ. 10,45.**
- [14] Ρωμαίους 6,14.**
- [15] Β΄Τιμοθ. 1,7.**
- [16] Β΄Πέτρου 1,3.**
- [17] Εφεσιους 6,10-12.**
- [18] Β΄Σαμουήλ 22,2-3.**
- [19] Λουκά 23,34.**
- [20] Ιωάννου 1,47.**
- [21] Β΄Θεσσαλον.3,13-15.**